

Lunch met een van de „Wrekers”

Zowel de oudere als de jongere bezoekers van het restaurant van het Amsterdamse Apollo-hotel hebben mij gistermiddag benijd.

De oudere bezoekers, omdat mijn rechter disgenoot de Engelse violist **Sidney Lipton** was.

Sidney is dé romantische violist van Londen, die in de exclusieve restaurants met zijn orkest en zijn pianist **Roy Stewart** voor beschaafde dansmuziek zorgt. Ook de feestjes op vele kastelen van Engeland of bij de koningin thuis op **Buckingham Palace** of **Windsor Castle** worden door de muziek van de heer Lipton opgeluisterd.

De jongere bezoekers hebben mij benijd, omdat aan mijn linkerkant de Britse acteur **Gareth Hunt** was gezeten. Hij is de zeer mannelijke held uit „De Wrekers” (Gambit) en de nieuwe bediende **Frederick** uit de tv-serie **Bellamy**.

Een acteur uit de klassieke Engelse school, die altijd nog een flink aantal maanden per jaar op de planken staat en geen filmster-allures heeft.

„Stel je voor dat je al die nonsens uit die roddelbladen over jezelf zou geloven. Dat zou toch wél een beetje zielig zijn.”

Britse week

Met de beide heren genoot ik de lunch, omdat er in het Apollohotel twee weken lang een Britse week zal worden gehouden.

gelse wereld van amusement en cultuur vormen aangenaam tafelgezelschap.

We spraken over de oplevende nostalgie. De groeiende belangstelling voor al het goed uit het verleden, het succes van tv-series als die van de familie **Bellamy**, de terugkeer van het galabal en het thee-dansant, en een grotere waardering voor kastelen.

„Ik haat dat woord nostalgie. Dat hebben de journalisten uitgevonden. Ik speel al jaren mijn muziek en er is altijd belangstelling voor geweest. Je praat toch

ten, moeten zich veel ontzeggen voor hun vak.”

Een violist moet oneindig oefenen om alleen maar zijn techniek bij te houden. En Hunt, die zijn vak zeer ernstig neemt, let op zijn dieet, leert cameratechniek, zoekt nieuwe toneelrollen, kijkt naar de mensen, luistert naar accenten, schrijft ideeën op een briefje, kortom probeert iedere dag beter te worden. Het is werkelijk zeer boeiend naar hem te luisteren en het verschil met ons kleffe toneelwereldje wordt steeds pijnlijker.

Van links naar rechts: violist Sidney Lipton, de Britse toeristenverenigingswoordiger **Bob Drysdale**, acteur **Gareth Hunt** en de directeur van het Apollo-hotel **Tony van Zantwijk**.

Het verschil tussen een BBC-productie en iets uit ons eigen Hilversum liegt er dan ook niet om.

„Weet je dat Amerika niets van ons koopt. Die zijn echt gekker op **Kojak**, **Starsky en Hutch**, de man van **Atlantis** en al dat andere spul.”

Gebedeld

De familie **Bellamy** draait op een kanaal in Amerika,

dat voor cultuur bestemd is en afhankelijk is van vrijwillige bijdrage van het publiek. Er wordt dus regelmatig gebedeld.

Zo ook na de eerste aflevering van de familie **Bellamy**. Wij hadden er weddenschappen op afgesloten. Binnen een paar minuten was er 2½ miljoen dollar binnen ten gunste van dit zendstation. Om programma's als de onze te kunnen uitzenden...